

Anvendelsen af Bøder til Tilstedeværelsen af „særdeles“ formildende Omstændigheder (Wendring Nr. 68).

Lovudkastets Regler om Kasse m a n g e l (§§ 131 og 132) ere i det Væsentlige stemmende med Fr. 8. Juli 1840 angaaende Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed. Imidlertid bortfalde denne Lovs strenge Bestemmelser om, at Embedsmanden, der ikke kan dække Kassemangelen, foruden at have sit Embede forbrudt, skal hændømmes til Fæstningsarrest, eller, hvis der ved Siden af Embedsfortabelfen er ikkendt ham Strafarbejde, til saadant Arbejde, indtil han betaler eller døer. Ligesom derhos Fr. 8. Juli 1840, § 21 ubetinget paabjyder, at Kassebetjenten skal dømmes fra sin Ære og til Fæstningsarbejde paa Livstid, naar han er undvegen med nogen Deel af de ham betroede Midler, medens Udkastet indskrænker Straffen til 8 Aar, saaledes vil overhovedet denne Begrænsning ofte medføre en større Milbhed, end Forordningen af 1840 tilstøder, da denne altid henviser til de nuggjældende Bestemmelser for Falsk og Vedrageri (Fr. 11. April s. N.).

At Lovudkastet i Slutningen af § 131 lader det berøve paa en Samvirken imellem Anklagemagten og det Ministerium, under hvilket Kassebetjenten hører, om Tiltale under formildende Omstændigheder kan bortfalde, naar Kassemangelen dækkes inden 3 Gange 24 Timer, skal her kun bemærkes, jfr. Fr. 1840 § 21, (medens Fr. 1840 under saadanne Omstændigheder lagde Kassebetjentens Skjæbne alene i Ministeriets Haand, vil vistnok findes i sin Orden). — I § 132 har Udvalget forsøgt at fjerne det fremmede Udtryk „colluderet med“. (Wendring Nr. 70).

Ved § 133, der omhandler ulovlig Oppebørsel af Skatter eller Afgifter i vindsyg Hensigt, og § 135, der værner om Brevhemmeligheden, skal Udvalget alene bemærke, at der ikke sees nogen Grund til at udelukke Fængselsstraffen fra Anvendelse som Tillægsstraf ved Siden af Forbedringshunsarbejde (Wendringforslag Nr. 71 og 72). — Der turde ligesledes være Anledning til i § 136 (Brud paa Embedshemmelighed) at optage simpelt Fængsel som Straffalternativ (Wendring Nr. 73).

Efter den ubestemte Natur, som de i § 138 og § 139 omhandlede Forseelser have, forekommer det Udvalget tilstrækkeligt i Almindelighed at fastsætte Straffene til „Bøder, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse“ — som de i hele Capitlet for Embedsmisbrug i Almindelighed anvendte Straffe, og der stilles Forslag i Overeensstemmelse hermed (Wendring Nr. 74 og 75).

Affattelsen af § 140 viser tilstrækkeligen, at Udkastet er gaaet ud fra den Betragtning, at Skjodesløshed eller Forsømmelse i Embedsforhold, for hvilke der ikke i særlige Love maatte været foreskrevet Straf, først naar Embedsmanden oftere gjør sig skyldig dertil, eller naar Brøden er saa alvorlig, at den maa betragtes som grov Forsømmelse, skal medføre offentlig Straf, og denne Anskuelse fortjener vistnok Medhold.

Femtende Capitel.

Meeneed og andre dermed beslægtede Forbrudelser.

Gjenstanden for dette Afsnit af Lovudkastet hører til dem, som have modtaget en omstændelig Behandling i vor nyere criminelle Lovgivning (Forordningen af 15de April 1840 om Straffen for falsk Vidnesbyrd og anden Meeneed), og Lovudkastet har derfor kunnet slutte sig til det saaledes givne Grundlag.

Ved Siden af den egentlige Meeneed — falsk edeligt Udsagn, afgivet for Retten eller anden offentlig Myndighed af Vidner, Syns-, Skjøn- og Taxationsmænd og Parter — behandler Capitlet urigtig Forklaring for Retten, der ikke er bleven bekræftet med Eed, falske Erklæringer under Tilbud af Eed eller paa Tro og Love, samt nogle mindre betydelige Misligheder ved Veedigelse af Forretninger.

Straffen for det falske Vidne er i Forordningen af 15de April 1840 sat til Straf- arbejde fra 4 til 10 Aar, der imidlertid kan stige til Livstid, dersom det falske Vidnesbyrd maatte kunne bidrage til at paasøre Noget